

Sagan om Lille Kanin

Lille Kanin är på behandlingsresa i Solskenskogen och där har han träffat några andra ungar med smådjursreumatism. De busiga Tvillingarna Bäver har nått så bra resultat i träningen att de nu kan gnaga med sina käkar igen. Det positiva med det blandas med det negativa att de har förstört simbassängen där smådjursreumatikerna har sin vattengymnastik.

Svanhild Svan vet inte hur hon skall lösa detta med vattengymnastiken. Det är ju en viktig träning. De sjuka smådjuren kan röra sig lättare i vattnet och det är även skonsammare än om de är på land och tränar.

Tillslut blir det Folke Får som kommer fram till en lösning. På sina promenader har han sett att det finns en sjö ett stycke bort. Kanske kan de ha sin vattengymnastik där tills de hinner laga simbassängen? Så blir det.

Varje dag får smådjuren gå i tjugominuter för att komma fram till sjön. Ulla Mullvad och Harige Hare är lite sura på Tvillingarna Bäver eftersom det är deras fel att de nu måste ut och promenera varje dag.

– Fast sjön kan de väl i alla fall inte förstöra, muttrar Harige Hare.

Lisa Lamm och Greta Get tycker att det är lite läskigt att vara i sjön för det är massor av fiskar där som simmar omkring deras fötter, men annars är det inte någon större skillnad att ha vattengymnastik i sjön än mot i simbassängen. Nu är det så gott om plats att även Storebror Kanin, Harry Hare och Mulle Mullvad kan vara med.

Efter det att de har gymnastiserat får de låna simringar av Svanhild Svan

att vila sig mot då de ska ha avslappning. Det är nog för säkerhets skull, för det blir djupt i sjön om man går ut för långt.

Lisa Lamm har inte ro att koppla av på sin simring så hon börjar paddla med armarna diskret så att inte de andra ska störas eller märka något. Svanhild Svan står på stranden med ögonen slutna och kopplar av hon med. Föräldrarna sitter på stranden och pratar med varandra.

Längre och längre bort kommer Lisa Lamm, hon tittar ner i vattnet när hon paddlar, inte på avståndet som blir större och större mellan henne och de andra som har vattengymnastik.

– Nu får ni öppna ögonen och sträcka ordentligt på er, säger Svanhild Svan och gäspar stort.

De andra sträcker också på sig, sätter ner fötterna i botten igen och blinkar bort tröttheten ur ögonen. Storebror Kanin vänder sig om för att titta ut mot sjön och stelnar till när han får syn på Lisa Lamm som är långt ute på sjön.

– Lisa Lamm! Vad gör du där ute? skriker Storebror Kanin.

Lisa Lamm som lyckligt skådar ner i vattnet rycker till. När hon får se hur långt ut hon kommit blir hon så rädd att hon genast börjar gråta.

– Bää, bää, mamma, hjälp, skriker hon.

Mulle Mullvad som är den enda vuxna som är i sjön ser lite dåligt, inte lika dåligt som sin dotter Ulla Mullvad, men han behöver glasögon och de är på land. Nu ser han bara att det är en prick där ute på sjön.

– Vad för något? säger han och rör sig oroligt. Han kan inte avgöra var

Lisa Lamms skrik kommer ifrån. Tur att Storebror Kanin och Harry Hare är med i sjön. De tvekar inte en sekund när de snabbt börjar simma utåt med sina simringar runt magen, för att rädda Lisa Lamm.

Lisa Lamm tar hårt tag i pojkarna då de kommer fram till henne. Hon är så rädd att hon inte längre kan paddla utan pojkarna får bogsera in henne mot land. Hennes mamma Ann Lamm simmar emot dem och då hon har lugnat Lisa Lamm klarar hon av att paddla med armarna igen. Det är ju bäst att vara lugn för då klarar man det mesta.

Rävis har äntligen, efter över två veckor, själv börjat tröttna på att den arbetsterapeutiska träningen består i att sjunga Imse vimse spindel och göra handrörelserna till. Hon vill utveckla träningen nu när alla kan göra handrörelserna till sången i sömnen. Idén fick hon när hon följde med till sjön och där såg att det finns massor av blå lera.

– Idag skall vi baka i lera, säger hon till barnen då de samlas. Barnen blir väldigt glada även om de ser att leran är kladdig och smutsig, för de är så trötta på Imse vimse spindel.

Varje barn får en lerhög som de först får rulla med långa tag på bordet. När de har gjort det skall de med pekfinger och tumme plocka bort en bit lera, därefter skall de ta bort lite lera med långfingret och tummen. Så får de göra med varje finger och det är bra träning för det är lite mer styrke-träning än den förra träningen. De får även trycka ner hela handflatan i degen och sen försöka spreta på

fingrarna.

Tvillingarna Bäver har lite svårt med koncentrationen. När de skall plocka med leran med fingrarna lägger de inte ner lerklumpen på bordet som de andra barnen, utan de börjar kasta leran på varandra och på de andra barnen. Först lite diskret för att se om Rävvis ser och blir arg, men då Rävvis inte låtsas om det kastar de mer öppet leran över bordet.

– Jaha, då är ni färdiga med träningen, säger Rävvis och alla barnen reser sig upp.

– Alla utom ni Tvillingarna Bäver som har lite att städa upp här, säger hon och lägger händerna på Tvillingarna Bäver så att de inte skall hinna smita.

Tvillingarna Bäver ser snopna ut, men lyder och stannar kvar och städar.

Lille Kanin och Harige Hare har bestämt sig för att de skall plocka blad. Lille Kanin har haft så mycket träning och så mycket skoj på behandlingsresan att han inte har haft tid att plocka blad. Han har sett de fina bladen som finns på träden och på blomstjälkarna. Mamma och Pappa Kanin har plockat flera stycken som de efter hand lägger ner i en resväska så att de skall kunna ta med dem hem till Skogsgläntan.

Pojkarna hämtar en påse och beger sig sedan ut på bladjakt. I Solskenskogen finns det palmer, det är träd som inte behöver så mycket vatten och som kan växa på ett varmt ställe som i Solskenskogen. Palmbladen är stora, faktiskt de största bladen Lille Kanin någonsin sett. Att bryta av ett palmblad visar sig heller inte lätt och de går och hämtar Pappa Kanin för att få hans hjälp. Pappa Kanin tycker dock att det är synd att ta bort ett så stort blad från trädet och säger åt pojkarna att de skall leta på marken istället efter ett blad som har ramlat av trädet. Efter en stunds letande hittar de ett stort fint palmblad som de får bära eftersom det inte får plats i påsen. Bladen som växer på hibiskusarna är mörkgröna och lättare att ta av. Det finns så många fina blad att plocka i Solskenskogen att det inte tar lång stund innan påsen är full.

– Nu får ni nog sluta plocka blad, säger Mamma Kanin.

– Jag vill ha några till! De är så fina, säger Lille Kanin.

– Ja, men vi får inte plats i resväskorna med alla blad. Nu har du ju blad så att du kan fylla två nya böcker, säger Mamma Kanin.

Lille Kanin tittar på påsen som nästan svämmar över av blad och det stora palmbladet som Harige Hare håller i. Det är verkligen många blad. Det får nog räcka.

– Det skall bli roligt att komma hem och visa Snigge alla fina bladen, säger Lille Kanin glatt.

Så här många blad har han aldrig haft förut.

Det närmar sig slutet på behandlingsresan. Som avslutning skall de ha en fest där alla skall delta, både barn, föräldrar och personal. Folke Får har spikat upp information på ett träd och där läser Lille Kanin att det skall bli maskerad och med det menas att alla djuren skall klä ut sig till festen. Familjen Kanin diskuterar vad de skall klä ut sig till. Pappa Kanin ville när han var liten bli sotare så han bestämmer sig för att klä ut sig

till det. Mamma Kanin och Lillasyster Kanin skall vara balleriner. Storebror Kanin skall var fotbollsspelare, fast då klär han ju egentligen inte ut sig för det är han ju ändå. Lille Kanin vet inte vad han skall klä ut sig till och det vet inte Harige Hare heller. Pojkarna funderar och funderar.

– Skall vi vara sjörövare? Eller kanske grodor? undrar Harige Hare.

– Sjørövare blir nog roligt, säger Lille Kanin.

Nu får föräldrarna mycket att göra när de skall tillverka maskeradkläder åt alla i familjen. Vad man skall klä ut sig till är en hemlighet som de inte skall tala om för de andra. Det blir roligare om de får gissa sig fram till vem som är vem på maskeraden.

Klockan fem börjar festen och det hänger ljuslyktor i palmerna för att det skall vara extra festligt. Bord är dukade ute i trädgården och en bandspelare spelar musik.

Lille Kanin tittar sig omkring när han kommer med sin familj till festen.

*– Skall vi vara sjörövare?
Eller kanske grodor?
undrar Harige Hare.
– Sjørövare blir nog roligt,
säger Lille Kanin.”*

UNGA REUMATIKER

”– Knack knack. Finns det några snälla barn här? Det blir tyst och alla tittar upp.”

Där är så många främmande människor, ungefär som det var första morgonen i Solskenskogen. Han ser en älva som är misstänkt lik Rävvis, buga sig för alla gäster och hälsa välkommen. Ett vitt spöke som rör sig lika gracilt som Svanhild Svan blir Lillasyster Kanin rädd för och hon gömmer ansiktet mot Pappa Kanin. Mamma Kanin känner sig så vacker i sin fina ballerinakjol som är rosa.

Lille Kanin har en svart lapp över sitt ena öga, på huvudet har han bundit en schal. Han tycker att han ser riktigt läskig ut. En annan sjörövar går fram mot honom, han har också en svart lapp över ena ögat, randig tröja och röda byxor.

– Skepp o hoj, säger sjörövaren och blinkar med det andra ögat till Lille Kanin som genast förstår att det är Harige Hare.

Två små högar som far omkring på marken är utklädda till sjögräs. Folk ler åt dem och förstår att det måste vara Tvillingarna Bäver. Men hur kan man komma på att klä ut sig till

sjögräs?

Att det är Bävermamma som är sjöjungfrun förstår de också, för hon pratar så mycket. Precis som Bävermamma gör.

Lisa Lamm, Greta Get och deras mammor Ann Lamm och Gertie Get är utklädda till en kortlek. Getterna är klöver och Lammen hjärter. Ulla Mullvad är en telefon och Mulle Mullvad är en banan. Resten av familjen Hare är palmer och Storkfamiljen är ett tåg där Storkungen är loket och föräldrarna går bakom rullstolen och är vagnar.

Alla skrattar åt alla då de ser varandra. Det är kul med maskerad! De sätter sig vid borden och börjar med god aptit äta tårtorna som serveras.

Men var är Folke Får? Lille Kanin tittar sig omkring och ser honom inte bland sotaren, ballerinnorna, sjögräset, bananen, tåget och alla de andra. Just som han skall till att fråga Harige Hare hörs ett bankande.

– Knack knack. Finns det några

snälla barn här?

Det blir tyst och alla tittar upp. Det är jultomten som har kommit! Han står här i Solskenskogen, med sitt gråa långa skägg, sin röda luva och sin röda rock. På ryggen bär han en stor säck. Barnen blir alldeles stumma av förvåning. Kan jultomten komma nu? När det inte är vinter, kallt och snö. Det blir föräldrarna som först kommer över förvåningen och kan svara ja på jultomtens fråga.

– Då kommer jag med paket till er, säger jultomten. Han ställer ner säcken på marken, öppnar den och tar fram ett stort lila paket med snören av guld.

– Ulla Mullvad, kan du ta och komma fram så skall du få det här, säger jultomten med darrig röst.

Ulla Mullvad går fram till jultomten och niger och säger tack. Mulle Mullvad har tagit fram sin kamera och tar kort på dottern och jultomten.

– Finns Lille Kanin här också? undrar jultomten.

Hjärtat bankar i Lille Kanin när han reser sig och med darriga ben går mot jultomten. Paketet som Lille Kanin får är fyrkantigt och hårt. Det känns nästan som en bok.

En efter en blir barnen framropade för att ta emot varsin julklapp. Storebror Kanin får ett runt paket och när han råkar tappa det så studsar det iväg.

– Försiktigt Storebror Kanin, ropar Mamma Kanin åt honom. När säcken är tom bockar jultomten och säger:

– Nu måste jag åka vidare. Det är många barn som skall få julklappar. Hej då! Vi syns på julafton!

– Hej då, ropar alla barnen, föräldrarna och Svanhild Svan och Rävvis. När jultomten har gått öppnar barnen paketerna. Storebror Kanin har fått en ny fotboll. Lille Kanin river av papperet på sitt paket och ser att han har fått ett nytt fint blått album som han kan sätta in sina nya blad i.

– Åh vad jag är lycklig, säger Lille Kanin. Fast det var ju lite konstigt att jultomten kom.

När kvällen kommer somnar alla barnen med ett leende på läpparna. Detta blev en fin avslutning på behandlingsresan.

Text Ingela Gustavson